

Не ведаю, ці згодзіцеся Вы са мной, але мне здаецца, што чалавек, які жыве ў Беларусі, вельмі легкаверны. Вельмі часта нашая вера не мае цвёрдага фундамента. Мы верым ва ўсё, што чуем па радыё і тэлебачанні, нягледзячы на факт, што ўбачанае ці пачутае намі мае не вельмі шмат агульнага з рэчаіснасцю, у якой мы жывём. Мы верым урачу, які – дай Божа – прадстаўляе нам фактычны стан нашага здароўя, а чуючы крытычныя заўвагі настаўніка адносна паводзін нашага дзіцяці, мы прыкладваем усе намаганні да выхавання маладога чалавека. З аднаго боку, легкавернасць нам дапамагае, але з іншага, нам характэрна залішняя вера і давер, што не заўсёды маюць грунтоўныя падставы. А як у духоўным жыцці? Ці верым мы Езусу Хрысту, які сказаў, што Ён – Дарога, Праўда і Жыццё? Ці верым мы Таму, які сказаў, што неба і зямля мінуць, а Яго словы не мінуць? Ці мы, хаця б, верым самому Богу?

Прыходзячы ў нашыя святыні ў нядзелю, а таксама збіраючыся там з нагоды іншых урачыстасцей, мы паўтараем за выбраным народам і дзякуем Богу за тое, што і сёння Ён робіць для нас усё. Назіраючы за чалавекам, які ідзе ў святыню, можна быць упэўненым, што ён ідзе туды, каб сустрэцца з Хрыстом, перажыць сваё асабістае спатканне з Богам.
†

Вельмі часта можна пачуць, што мы з'яўляемся на зямлі пілігрымамі веры, якія накіроўваюцца ў Нябеснае Валадарства. Бог вельмі часта робіць вялікія рэчы пры супольным удзеле чалавека і яго веры. Спачатку Пан Езус узмацняе веру чалавека – прыгадайма сабе хаця б сляпога з Ерыхона, – а потым вяртае яму зрок. Найперш мы павінны прасіць аб цудзе ацалення нашай веры, і ўжо толькі потым мы станем сведкамі вялікіх падзей, якія здзяйсняюцца ў нашым жыцці Божай рукой. Таму мы павінны як мага часцей прасіць, каб Бог узмацніў нашу веру, каб мы маглі “пакінуць усё” і пайсці за Хрыстом.

Нашаму народу неабходна, перш за ўсё, менавіта ўмацаванне ў веры. Каб гэтая наша беларуская легкавернасць ператварылася ў адважнае вызнанне веры ў Езуса. Падчас Эўхарыстыі мы стаім перад самай вялікай таямніцай нашай веры. Мы сустракаемся з Езусам Хрыстом – адзіным Пасрэднікам паміж Богам і людзьмі – і прымаем Яго цела пад постаццю хлеба. Мы спажываем ежу, якая павінна нас ацаліць, якая дае нам вечнае жыццё. На пачатку жніўня мы дастаткова часта чуем пра гэта ў Евангеллі, дзе Хрыстос абяцае нам вечнае жыццё і прыходзіць пад постаццю хлеба да кожнага з нас.

Гэта вялікая таямніца нашай веры, у якой мы можам заняць сваё асобнае месца каля Пана, а Ён дасць нам шмат – тое, чаго мы найбольш патрабуем. Разумеючы, што без Бога мы не зможам нічога зрабіць, давайце прасіць, каб нашае жыццё было поўнае веры і даверу, каб яно было сведчаннем смерці і ўваскрасення Хрыста, а таксама чаканнем Яго паўторнага прыходу. Варта задумацца над тым, што Бог зробіў у нашым жыцці, за што мы можам быць Яму ўдзячны.